

Základní škola Třebíč, Benešova

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

Nejzajímavější články

Kultura

Zpíval nám Petr Bende

Ve středu 18. listopadu naši školu navštívil známý zpěvák Petr Bende. Spolu se svou kamarádkou jsem s ním ještě před vystoupením udělala rozhovor. Měla jsem obavy, jak se bude chovat, jestli nebude nepříjemný. Ale byla jsem mile překvapena. Petr je velmi laskavý člověk, který vám rád vyhoví. Důkazem toho je i to, jak rozsáhle odpovídal na ...

Více na str. 3

Zábava

Bílá zima

Venku sněží.
Po ledu se stěží běží,
i když běžíš bez otěží.
Bobujeme, sáňkujeme
a na horách lyžujeme.
Náhle na mě přišel chlad,
jak kdyby na mě sníh spad.
Je mi děsná zima,
asi to bude omrzlina.
Do postele si vlezu
a nikdy odtud nevylezu.

Více na str. 16

Život kolem nás

Příběhy bezpráví
s Břetislavem Rychlíkem

Kabinet dějepisu pořádal dne 5. listopadu 2009 pro 8. třídy naší školy projekt na téma „Holocaust Romů“, v jehož rámci jsme si dělali projekty do hodin dějepisu a zhlédli film „Ó, ty černý ptáčku“ ...

Více na str. 6

Ilustrační foto

Milé děti,

už je vám víc, jak šest let a ještě nechodíte do školy? Že vám Ježíšek nadělil pod stromeček krásnou aktovku a vy se nemůžete dočkat, až si ji 1. září vezmete na záda? My se na vás však těšíme již teď. Naše přátelská škola, kde má šanci každý, vám nabízí chvíle plné napětí i zábavy, nového poznání v hodinách i při zajímavých projektech, či díky setkání se zahraničními kamarády. Od 1. třídy totiž budete objevovat taje anglického jazyka. Sportovce čeká atletická příprava i pobyty na horách. Tři počítačové učebny očekávají budoucí programátory. A kolik zájmových kroužků máme! Co vám budeme povídat, prostě neváhejte a přijďte se podívat právě k nám.

Moc se na vás těšíme!

Zápis dětí do prvního ročníku ZŠ Třebíč, Benešova pro školní rok 2010/2011 se bude konat v pátek 22. ledna 2010 od 14 do 18 hodin a v sobotu 23. ledna 2010 od 8 do 11 hodin.

Příroda

Miluji ovčáky

Kamarádka Monča (12 let) má ráda psy, přesněji německé ovčáky. Doma však nemá jen jednoho, ale rovnou čtyři. Proto jsem se rozhodla, že s ní udělám rozhovor o jejich výcviku a péči o ně.

Nejdříve však něco o německém ovčákovi.

Anglický název: German Shepherd Dog

Země původu: Německo

Více na str. 10

Sport

Atletika - královna sportu,

ve které pro začínající úspěch rozjeté kariéry znamená například jen vítězství ve Vánoční laťce pořádané zde na škole.

Atletika je spíše pro sportovce, kteří nemají moc v oblibě například společenské aktivity, či týmové sporty. K úspěchu má každý otevřeno...

Více na str. 11

Hobby

PC rádce

V této části si napíšeme o bezpečném internetu. Uvedu zde několik pravidel, která by měl správný uživatel internetu dodržovat.

1. Nikdy nezveřejňuj svou e-mailovou adresu lidem, kterým nevěříš.

2. Nikdy nedávej svou fotografii nebo cokoli ze svého soukromí na internet. Dá se to...

Více na str. 13

OBSAH

Obsah

Z obsahu.....	1
Složení redakce.....	1

Úvod

Slovo šéfredaktora.....	2
Novoroční ředitelské okénko.....	2

Kultura

Zpíval nám Petr Bende.....	3
Koncert nejen pro rodiče.....	3
Mamma Mia.....	4
Petra Braunová dokáže zaujmout.....	5
My Fair Lady.....	5

Život kolem nás

Příběhy bezpráví s Břetislavem Rychlíkem.....	6
Žijeme si jako v pohádce.....	6
Kdo nemá dějiny, nemá identitu.....	7
1989.....	7
Škola dříve a dnes.....	8
Kde domov můj.....	8

Příroda

Dalmatin.....	9
Falabella.....	9
Víte, že.....	9
Miluji ovčáky.....	10

Sport

Atletika - královna sportu.....	11
NBA.....	11

Vánoční laťka.....	11
Budoucí prvňáčci bojovali o klíček k pevnosti „Školáček“.....	12

Hobby

PC rádce.....	13
RC modely.....	13

Zábava

Hra Cesta kolem světa.....	14
Fantastické povídky.....	14
Podzim a zima našima očima.....	15
Gravitation.....	17
Naším nejmenším.....	19

Složení redakce

Šéfredaktor: Kristýna Bušová

Zástupce šéfredaktora: Michaela Cahová

Grafik: Michaela Cahová

Rubriky:

1. Kultura - Michaela Doležalová, Ivana Vespalcová
2. Život kolem nás - Lukáš Abrahám, Natálie Březnová, Kristýna Bušová, Kathrin Decknerová, Jakub Štěrba
3. Příroda - Kristýna Kazdová
4. Sport - Martin Kobylka
5. Hobby - Lukáš Abrahám, Petr Glaser, Dominik Jeřábek, Petr Řezáč
6. Zábava - Jana Slámová, Michal Vala

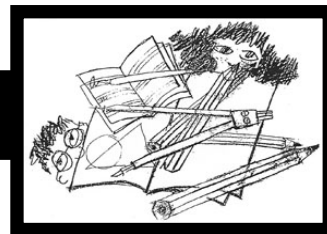
Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Akcent, spol. s r. o.

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova

Sponzor časopisu: Libor Jeřábek

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Slovo šéfredaktora

Je tu další rok, rok 2010, a s ním i naše další číslo Gag-Benu.

Říkám si, že celý rok 2009 uběhl strašně rychle. Začali jsme vydávat časopis tištěný, v nákladu 100 kusů, na webových stránkách se objevil s barevnými fotografiemi, hostili jsme návštěvy ze zahraničí, zúčastnili jsme se několika zajímavých debat na různá témata a mnoha mimoškolních užitečných akcí. O každé z nich se vás náš školní časopis snažil informovat. I díky vám, kteří jste nám příležitostně nějaké články napsali, jsme mohli vaše spolužáky dostatečně seznámit se vším, co se kolem vás děje.

Novoroční ředitelské okénko

Tak a máme tu zase nový rok – rok 2010. Než Vám všem do něj popřeji, chtěl bych se ještě pár slovy vrátit k tomu, který je již minulostí. Jaký byl?

Z hlediska naší školy více než úspěšný. Zápis do prvních tříd v lednu 2009 dopadl velice dobře, protože jsme zapsali žáky do tří prvních tříd. V přijímacím řízení se 98% žáků dostalo na první školu, kterou si vybrali. Dokonce většina se dostala i na gymnázia, která jediná psala přijímačky. Školní akademie byla nebývale úspěšná a po umělecké stránce vynikající. Žáci devátých tříd poprvé obhájovali ročníkové práce a nutno říci, že většina byla na vysoké obsahové i formální úrovni. Všechny mezinárodní výměny se školami v Německu, Dánsku, Rakousku (tady to byl vynikající a velmi zajímavý projekt při Dolnorakouské zemské výstavě) a Holandsku (zde se výměna konala poprvé a hned nad očekávání úspěšně) tento rok proběhly velmi dobře

a byly jedny z nejúspěšnějších v historii výměn. V závěru školního roku proběhlo tradiční předávání vysvědčení žákům devátých tříd v Divadle Pasáž, které bylo tentokrát na vysoké společenské úrovni i díky přítomnosti pana starosty Ing. Jana Uhra.

A prvního července byl vrchol roku – naši žáci vystoupili na společném charitativním koncertu spolu se 4500 žáky londýnských škol v O2 Aréně v Londýně v show o skupině The Beatles. Přítomno bylo 11 000 diváků a den po tomto koncertě vystupovala v Aréně Madonna.

V průběhu roku se uskutečnilo velice mnoho úspěšných a zajímavých ročníkových projektů, návštěva řady kulturních představení, návštěva 8. a 9. tříd v rakouském Hornu a Raabsu na Dolnorakouské zemské výstavě, dvakrát návštěva žáků v předvánoční Vídni. Pokračovala spolupráce na společných projektech s mateřskými školami. Dosáhli jste řady vynikajících výsledků v olympiádách a soutěžích. A pochopitelně jste se naučili mnoho nových věcí. A tak jsme se mohli společně spokojeně rozloučit na konci prosince s rokem 2009. Žáci 1.- 4. tříd při kouzelnické show našeho bývalého žáka Milana Ošmery ve školním Divadélku pod schody a žáci 5.- 9. tříd v Horáckém divadle na vynikajícím představení muzikálu My Fair Lady. Byl to dobrý rok. A pokud jsem zapomněl připomenout nějakou akci či událost, tak se omlouvám.

Musím ale připomenout i jednu smutnou událost. Na konci listopadu jsme se navždy rozloučili s naší milou kolegyní paní učitelkou Danou Procházkovou, která byla dlouholetým členem našeho sboru. Budeme na ni neustále vzpomínat.

Co Vám všem popřát do roku 2010, který díky celosvětové ekonomické situaci asi nebude jednoduchý? Především všem přeji mnoho zdraví, štěstí, spokojenosti, lásky a humoru. Prvněčkům ohromnou radost při samostatném přečtení knížky, devátákům úspěšnou ruku při výběru střední školy nebo učiliště, úspěch při

Ted' v roce 2010 tomu nebude jinak, stále tu budeme a stále se budeme snažit, aby se vám do rukou dostal vždy zajímavý plátek, který vás potěší a třeba vám přinese i něco nového. Mnozí určitě uvítají rubriku Hobby, mnohé zaujme PC rádce, jiní se zasmějí nad stránkami zábavy, či budou obdivovat, co jejich spolužáci dokážou.

Chtěla bych moc poděkovat našim redaktorům za to, že píšou články, které se mně osobně vždy moc líbí. A vám, že máte o náš časopis takový zájem.

Přeji všem svým spolužákům a kantorům krásný a šťastný rok 2010.

Kristýna Bušová

soutěžích, akcích, projektech, výjezdech. No prostě všem žákům, jejich rodičům, pedagogům a pracovníkům naší školy a partnerům a přátelům jenom to NEJ! A redakci našeho školního časopisu mnoho zajímavých nápadů!

Váš ředitel Jaroslav Dejl

Drazí přátelé ze Základní školy Benešova,

srdečně Vás zdraví Váš Raviraj Purushothama. Společně se členy své rodiny Vám chci popřát krásné prožití vánočních svátků a úspěšný rok 2010. Přeji Vám, abyste toto období prožili ve štěstí a zdraví.

Má studia na střední škole pokračují úspěšně. Zpočátku jsem byl trochu nervózní, ale poté, co jsem si na nové škole zvykl, se mi zde líbí. V říjnu jsme měli krátké dvacetidenní prázdniny.

13. července jsme slavili svátek Krishnasthami – narození Krišny. V tento den chodíme do chrámu a provádíme speciální obřady a modlíme se k Bohu. Doma připravujeme sladká jídla a užíváme si dne.

19. října jsme oslavili svátek Deepavali. Deepavali je svátek světél. Připomíná vítězství dobra nad zlem. V tento den před našimi domy zapalujeme malé lampy vyrobené z jílu a boucháme petardy. Naše domy také zdobíme barevnými světly. Naše máma vždy připravuje různé pamlsky a rozdává je sousedům a přátelům.

Středisko Dharma Jiothi pro nás připravilo tábor, kde jsme se zabývali tématem morálních hodnot. Naučili jsme se také hodně věcí potřebných pro běžný život.

Paní Sr. Daphné mi darovala látku na šaty a prostěradlo jako vánoční dárek od Vás. Moc Vám za to děkuji. Členové mé rodiny jsou Vám velice vděční a moc Vás pozdravují.

Váš Raviraj Purushothama

Zpíval nám Petr Bende

Ve středu 18. listopadu naši školu navštívil známý zpěvák Petr Bende. Spolu se svou kamarádkou jsem s ním ještě před vystoupením udělala rozhovor. Měla jsem obavy, jak se bude chovat, jestli nebude nepříjemný. Ale byla jsem mile překvapena. Petr je velmi laskavý člověk, který vám rád vyhoví. Důkazem toho je i to, jak rozsáhle odpovídal na otázky.

Kdy vás poprvé napadlo stát se hudebníkem?
Těžko říct. Ale asi v pěti letech, když jsem dostal svoje první bubny.

Kam jste chodil na základní školu?

Na základní školu jsem chodil do Zbraslavi u Brna, což je odsud zhruba třicet pět kilometrů směrem na Brno. Taková dědinka, která má asi 1210 obyvatel.

Měl jste svůj oblíbený předmět?

Tak ta hudebka byla docela v pohodě. Já jsem nebyl teda typ, který by měl rád matiku nebo něco podobného. Víím, že mě hrozně bavil dějepis, protože jsme měli skvělého učitele, který ještě navíc maloval, takže když něco vyprávěl o husitech, tak k tomu maloval na tabuli a bylo to úžasné.

Už jako mladý kluk jste se dostal do kapely. Měl jste před nebo při vystupování trému?

Já jsem začal s kapelou ve třinácti a příznám, že ta tréma tam byla. Poprvé jsme hráli někde u Náměstí nad Oslavou a pak jsme spolu hráli asi deset, dvanáct let a za tu dobu jsme objeli přibližně tři a půl tisíce akcí. Takže ta tréma potom pomalu odešla.

Takže teď už trému nemáte?

Teď už ne.

V roce 2005 jste se umístil na 2. místě v soutěži Česko hledá SuperStar. Jaký to byl pocit? Celé to bylo velmi náročné, hlavně psychicky a fyzicky to ustat. Myslím, že by to bylo horší zvládnout, kdyby mi bylo mň.

Na druhou stranu to byla velká zkušenost v rámci vlastní osoby, kam člověk až chce zajít a kam ne, co by chtěl dál dělat a co ne. Já

Petr křtí naše CD.

Foto: M. Ondrák

Petr zpívá jen pro nás.

Foto: Miroslav Ondrák

jsem zvolil spíš tu cestu autorských věcí, hraní sólových koncertů, než tu divnou komerční onanii, jak já tomu říkám, na diskotékách a prostě dalších věcech.

Sledujete letošní Česko - Slovenskou SuperStar?

Sleduji, docela urputně (smích).

Je někdo váš favorit?

Já jsem si na začátku chtěl jít vsadit, protože já jsem si říkal, že to tak nějak cítím, jak vypadávají, zatím mi to vychází. Mým favoritem byl Martin Chodúr. Teď se mi to trochu obrátilo, z holek je podle mě asi nejdál Dominika Stará. A z těch kluků se to tam hrozně dobře zajímavě míchá. Miro Šmajda se mi líbí čím dál víc, hrozně moc se specifikuje, nejednou pro mě přebíjí úplně všechny. Je to zvláštní, myslím, že půjde do finále.

Vybíral vám v soutěži někdo písničky?

Tam je to tak, že se ten večer, kdy je „vyhazov“ dostane od produkce třeba třicet písní na výběr a funguje právo rychlejšího. My jsme to měli tak, že přes noc asi do osmi do rána jsme si každý museli vybrat nějakou píseň a nahlásit ji. Ten výběr je ale samozřejmě omezen tím, že je třeba osm zpěváků, všichni chtějí stejnou písničku a tam platí, že kdo si vybere dřív, tak ten ji má.

Pomáhá zpěvákům někdo s vizáží?

Pomáhá. V zákulisí je nejmín třicet lidí. Pět kostymérek, které vybírají oblečení, pět holek, které řeší nějaké účesy, make-up. Pak jsou tam hlasoví poradci, prostě velké množství lidí.

A na závěr: Se svojí skupinou pořádáte už dlouhá léta vánoční koncerty. Jak trávíte Vánoce s rodinou?

Ten prosinec je pro mě vždycky takový náročnější, protože máme koncerty až do 22. prosince. Mně začínají Vánoce v podstatě až 23., mám volno, ale 25. už zase hrají, takže už 20 let je pro mě prosinec trochu hektický. Pokaždě se těším aspoň na ty dva dny volna s rodinou.

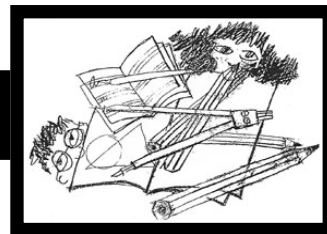

Autogramiáda.

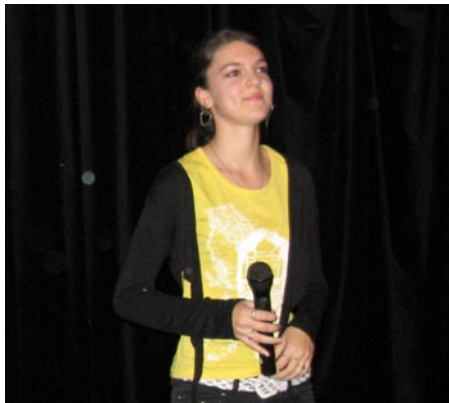
Foto: M. Ondrák

Po rozhovoru jsme si užili koncert, během kterého se pokřtilo naše nové školní CD s názvem Anděl a živě z něj zazněly dvě písničky. Během celého koncertu se všichni mohli Petra ptát na cokoli, co je napadlo. A aby toho nebylo málo, byla i autogramiáda. Můj závěr o Petru Bendem je takový, že je to velmi laskavý muž s dobrým srdcem, který ještě navíc umí skvěle zpívat a hrát na hudební nástroje.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

Koncert nejen pro rodiče

Má trému?

Foto: M. Ondrák

Ve čtvrtek 10. prosince se v divadle jako každoročně konal náš minikoncertík. Letos ale budu psát o tom, co se dělo během vystupování v zákulisí.

Do kroužku přibýlo deset nových členek, z nichž většina vystupovala poprvé. Pochopitelně měly trému. Bály se, že zapomenou text, ujede jim nějaký ten tón, nebo se prostě necítily před tolika lidmi. Nakonec to ale zvládly dobře. Premiéru měla i moderátorka. Sama říkala, že když šla před diváky poprvé, byla si nejistá. Po desáté už byla naprosto uvolněná a na lidi se i usmívala. Aby se jí nepletl text, vždycky, když přišla zpět do zákulisí, vzala tužku a to, co přečetla, si několikrát všemi směry přeškrtnula.

Po šestáčkách jsme přišly na řadu my, sedmáci. Já jsem se strašně styděla zašepstat na konci písničky tři slova a protože jsem zpívala anglickou písničku, v textu jsem si taky moc jistá nebyla. Holky měly podobné starosti. Domča se dokonce rozhodla pro takový menší „tahák“. Na ruku si napsala vždy první slovo sloky. Nakonec se jí stejně celá nápověda smýkla, protože se trémou potila. Karča svůj strach a napětí držela v sobě, takže navenek působila uvolněně a v pohodě. V naší kategorii vystupoval také chlapec. Ten celou dobu seděl v koutě, s nikým se moc nebavil, ale vystoupení se mu povedlo. Po nás zpívaly holky z osmiček a devítek. Lucka s Míšou nás celou dobu v zákulisí uklidňovaly a říkaly nám, že až vyjdeme před diváky, tréma z nás opadne. Po svém vlastním vystoupení přišly, řekly, že se jim to moc nepovedlo, ale přitom sklídily obrovský potlesk. Sami vidíte, že i žáci z vyšších ročníků si mohou být nejistí.

Vystoupily i bývalé žákyně naší školy. Obě dvě ještě těsně před svým vystoupením nevěděly, co budou zpívat. Když se rozhodly,

přiběhly za moderátorkou a nadiktovaly jí název a interpreta písničky. Vystoupení se jim též velmi povedlo. Pro mě jsou to profesionálky.

Na závěr celého večera celé studio Pop hudba zazpívalo píseň z Česko - Slovenské SuperStar - Příběh nekončí. Řekla bych, že většina se na tuto skladbu těšila nejvíce. Jsem velmi ráda, že do kroužku chodím a myslím, že tréma a strach před vystoupením k tomu prostě patří.

Kathrin Decknerová, VII. B

Mamma Mia

To je název známé písničky skupiny ABBA, ale nyní i známého filmu. Tento film je spíše oddechovou komedií. Moc se mi líbil děj. Na krásném řeckém ostrově žije matka se svou dospělou dcerou, která má před svatbou. Dcera má ale stále ještě jeden nevyřešený problém. Neví, kdo je její otec. A také neví, kdo ji povede k oltáři. Proto se rozhodne pozvat na svoji svatbu do Řecka tři muže, kteří vystupovali v mládí její matky. Ta ovšem nic netuší, a proto je pro ni velkým překvapením, když všechny své bývalé lásky potká ve svém domě.

Díky zajímavé zápletce je film velice humorný a napínavý. Písně, které nazpívali známí herci, celý film příjemně odlehčují a všechny jsou od skupiny ABBA. Moc všem doporučuji se na tento film podívat. Konec je velice překvapivý.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Příběh se odehrává na řeckém ostrově Kalokairi, kde má mít Sophie, jedna z hlavních postav filmu, svatbu. Je opravdu šťastná, ale něco jí přece jen chybí. Nikdy se nedozvěděla, kdo je její otec. Najde starý deník své matky Donny a dozví se, že má tři potencionální otce. Najde tedy jejich adresy a všem třem pošle pozvánku na svoji svatbu. Její „malé“ tajemství sdílí pouze nejlepší kamarádka Alice a Lisa. Donna zatím ve sladké nevědomosti opravuje svůj malý hotel, který se jí rozpadá pod rukama. Na ostrově se záhy objeví Sam, Bill a Harry – Donniny dávní milenci, kteří nemají ani tušení, že by Sophie mohla být jejich dcera. Sophie se se svými třemi otci hodně sblíží a všem třem začne pomalu docházet, proč je Sophie pozvala. Sophie se pak rozhodne svoji svatbu prozatím odložit, ale náhle ožije stará láska a místo Sophie a Skye se berou Donna se Samem. Otcovství však zůstává neobjasněné.

Autor: Michaela Pavlečková, IX. A

Ilustrační foto

Petra Braunová dokáže zaujmout

Beseda se spisovatelkou Petrou Braunovou se konala 3. prosince v knihovně na Modřínové ulici v Třebíči. Byla určena pro žáky druhého stupně základní školy Benešova. Ještě před touto besedou nám půjčila paní učitelka Fraňková spisovatelčiny knížky, abychom si je přečetli. Někteří žáci si připravili otázky týkající se právě těchto knížek. Já jsem se osobně na tuto besedu velmi těšila, a to nejen kvůli jejím zábavným knížkám...

V knihovně se žáci 8. C a 7. A usadili do připravených židliček. Doslova jsme se zaposlouchali do slov paní Braunové a slyšeli jsme mnoho historek z jejího života.

Nejprve jsme se dozvěděli, jak napsala svou první knížku s názvem „Rošťák Oliver“. Inspiroval ji její syn, který v první třídě vůbec nechtěl chodit do školy, takže mu paní Braunová začala na čtvrtky papíru sepisovat to, co díky této jeho nechuti ke škole zažila. To dělala celý jeden školní rok. Po radě kamarádky se rozhodla, že svůj rukopis donese do nakladatelství Albatros. Až po roce jí přišel dopis, že tuto knihu vydávají. Psaní ji natolik nadchlo, že se rozhodla v tomto oboru jako koníčku nadále pokračovat. Napsala dalších jedenáct knih. Přečetla nám úryvek z knížky „Česká služka aneb byla jsem au-pair“. Styl jejího psaní nás velice nadchl, snad i proto, že

tuto knížku psala jako vyprávění o svém pobytu ve Francii, kde se starala o děti v rodinách. Mimo jiné nám prozradila pár rad do života, v případě, že bychom chtěli v budoucnu pracovat v cizině jako pečovatelé dětí. Dozvěděli jsme se, jak vlastně napsala sérii knih „Borůvkové léto s Terezou“, „Terezománie“ a „Kluci nemají záchody“. Zároveň nám předčítala zajímavé pasáže z těchto knih. Ukázku vždy zakončila v nejnápínavější části textu. To byl od ní skvělý nápad. Myslím, že po ukázce z knihy „Princové nemají záchody“ si kdekdo řekl, že si nějakou tu knížku přečte. Také nám paní Braunová vyprávěla o tom, jak jí její děti pomáhaly s psaním knižní řady o Tereze a Michalovi.

I když beseda skončila, udělali jsme kolem Petry Braunové velký hlouček, kde jsme poslouchali ještě pár dalších příhod. Paní Braunová je velmi milý a přátelský člověk, působí velmi sympaticky. Dokonce byla ochotná se s námi i vyfotit. Bohužel za chvíli musela doopravdy odejít.

Doufáme, že škola zprostředkuje více takových besed a tím přitáhne více lidí ke čtení. Beseda byla totiž skvělá a velmi zajímavá.

Později jsme ve skupinách zpracovávali projekty o této besedě. Brzy budou viset v Městské knihovně na ulici Modřínová.

Autor: Michaela Cahová + žáci VIII. C

Petra Braunová dokáže zaujmout.

Foto: Dana Fraňková

My Fair Lady

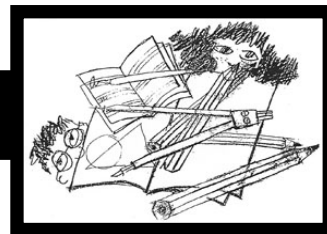
Je vůbec možné, aby se z obyčejné prosté dívky stala dáma?

V divadelním představení My Fair Lady se o to snaží dva přátelé. Vše je vlastně o náhodě, profesor Higgins, zabývající se studiem anglických dialektů, uslyší na ulici prostou dívku Lizu, která se živí prodejem květin. Hned se rozhodne a vsadí se svým přítelem, že během šesti měsíců z ní udělá opravdovou dámu. Není před ním lehký úkol, musí dívku naučit správně vyslovovat, zdravít, konverzovat a chovat se na úrovni. Svoji sázku nakonec vyhraje, vážně se mu povede mladou slečnu naučit vybranému chování, ale ta mu za jeho služby příliš vděčná není. Její učitel s ní totiž celou dobu zacházel jako se svým majetkem a neměl k ní žádnou úctu. Proto se rozhodne od něj odejít, učitel si nakonec uvědomí své chyby a dívka se k němu vrátí zpět.

Celé představení se mi velice líbilo. Herci nejen úžasně hráli, ale i krásně zpívali. Myslím si, že na tomto představení je vážně vidět kus pořádné práce, kterou jsme nakonec všichni ocenili velkým potleskem. Představení se konalo v Horáckém divadle v Jihlavě.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Příběhy bezpráví s Břetislavem Rychlíkem

Jakpak odpoví?

Foto: Pavel Mikoláš

Kabinet dějepisu pořádal dne 5. listopadu pro 8. třídy naší školy projekt na téma „Holocaust Romů“, v jehož rámci jsme si dělali projekty do hodin dějepisu a zhlédli film „Ó, ty černý ptáčku“ režirovaný Břetislavem Rychlíkem, s nímž jsme měli možnost všichni komunikovat.

Akce probíhala 3. – 6. vyučovací hodinu. Nemohli jsme se dočkat – téma Holocaustu zajímá snad každého člověka. Je to totiž období, které zažili i naši prarodiče, což je celkem nedávno, z rozhovoru s nimi vždy získáme nějaký nový poznatek.

Připravený film jsme sledovali velice zaujatě. Téměř nás dojímaly příběhy, které vyprávěla Helena Malíková, právě z doby, kdy ona byla v koncentračním táboře. Zajímavá byla i cesta po stopách zesnulé Růženy Danielové. Nebyli to však jediní lidé, kteří se ve filmu objevovali.

Během filmu dorazil i pan Břetislav Rychlík, jehož vlak měl krátké zpoždění, a dal se do vyprávění. Potom jsme se ptali my jeho na to, co nás zajímalo. Já jsem mu pár otázek taky položila a získala odpovědi pro náš časopis GAG-BEN.

Jaké jste vystudoval školy?

Já jsem vlastně žádné školy nevystudoval, protože jsem nemohl kvůli komunistům, sice jsem se dostal na gymnázium, ale potom jsem dělal technika v divadle. Tak jsem se vlastně dostal i k hraní a režirování.

Jaký máte názor na projekt „Příběhy bezpráví“?

No hodně dobrý, myslím, že je dobře podávat důležité informace mladým lidem.

Pamatujete si, jak dlouho jste točil film „Ó, ty černý ptáčku“?

Tak to už si vůbec nevzpomínám, ale myslím, že tak čtyři roky. Je to hodně dlouhá doba, ale nebyly peníze. Jakmile byly, tak se zase točilo, když nebyly...

Jak vás napadlo točit zrovna film „ÓST“?

Protože si mnoho lidí myslí, že „koncentrování“ byli jenom Židé, ale není tomu tak...

Za přípravu programu děkujeme panu učiteli Pavlu Mikolášovi a Milanu Zeibertovi.

Autor: Michaela Cahová, VIII. C

Žijeme si jako v pohádce

Ve dnech 4. 1. – 5. 1. 2010 absolvovaly všechny 8. třídy společný projekt Dokumentární film ve výuce, který byl založený na zhlédnutí různých dokumentárních filmů. Poté následoval vždy workshop s připravenými materiály, pracovními listy a diskuzí.

V pondělí ráno jsme se všichni sešli v Divadélku pod schody, kde jsme dostali „instrukce“, jak se při projektu chovat, o čem vlastně jsou a kde se nacházejí jednotlivá stanoviště a jaké máme učitele. Také se žáci ze všech tříd rozdělili do tří skupin.

Naše skupina zůstala v divadélku, protože se tu odehrávalo vše, týkající se prvního stanoviště. Tady nám pan učitel Zeibert pustil film o rasismu (Barevný národ), který byl velice zajímavý. Ukázal nám, že vlastně „holohlavci“ bez důvodu ubližují nečastěji Romům, ale že oni také nejsou svatí. Druhý film (Johanna – z pekla do ráje) zase vyprávěl o Yohanesse, která se jako malinká hrozně těšila do školy, ale když nastoupila, tak ji začali ostatní děti šikanovat. Když si paní učitelka po šesti letech šikanování Johanny všimla, zavolala rodičům, aby ji dali nejlépe na jinou školu. Tak se také stalo, jenže po těch letech se dívka do sebe uzavřela a zůstala takovou i v nové třídě. Když ale jela s rodiči na dovolenou, lidé tam s ní moc kamarádili a jako jedni z mála si mysleli, že je hezká. Kamarádům tam předala adresu, ale napsal jí akorát jeden. Místo Yohanessa napsal Yohanessa a právě to dívku oslovilo natolik, že se nechala přejmenovat. Zároveň se dostala i na svou vysněnou školu, kde byli všichni lidé jako ona. Yohanessa se konečně cítila dobře.

Potom jsme se přesunuli do počítačové učebny na prvním stupni, kde jsme s panem Mikolášem zhlédli film o komunismu v Severní Koreji (Současné nedemokratické režimy). Takhle nějak se vlastně žilo dříve i

v naší zemi. Potom jsme viděli už jen krátký výstřížek z televize z období Československa (Maják – Pohraniční stráž – zpravodajství ČST), kde pátrají po chlapcích, co chtějí utéct přes železnou oponu. Zároveň jsme z jednotlivých reportáží vybírali, co asi bude pravda a co lež, vypracovávali vlastní plány na útěk a prezentovali své práce i s možnostmi řešení.

Paní učitelka Fraňková vedla pro naši skupinu poslední stanoviště, kde nám pouštěla film „Po čem holky touží“, který vypráví hlavně o vlivu médií na dívky v našem věku. Kvůli různým zpěvákům (třeba Britney Spears) a klipům, kde se kolem chlapů motají samé sexy ženy, mají pak holky komplexy kvůli své kráse, a proto se třeba už v deseti nesmyslně malují, nebo přemýšlejí o plastické operaci, zdá se jim, že mají moc malá prsa a trápí se, že teprve ve dvanácti letech neprožili svůj první sex. Na toto téma jsme na velký papír nakreslili chlapce a dívku a vlastnosti, které bychom od svých protějšků vyžadovali. Potom následoval druhý film – o devítileté holčičce Punam z Nepálu, které zemřela maminka a ona se musí starat o své mladší sourozence. Jejich táta denně pracoval na dvě směny, aby vydělal na školné a jídlo. Viděli jsme, jak některé děti pracují již od pěti let. Uvědomili jsme si, že proti těmto dětem, ale i dospělým, si žijeme jako v pohádce.

Projekt jsme zakončili zase v divadélku, kde jsme si ještě něco povyprávěli o filmech a napsali na vše svůj názor. Téměř všem se projekt velice líbil a chtěla bych zároveň za něj poděkovat výborným učitelům.

Autor: Michaela Cahová, VIII. C

Napiš si....

Foto: Pavel Mikoláš

ŽIVOT KOLEM NÁS

KDO NEMÁ DĚJINY, NEMÁ IDENTITU...

V minulém čísle vyšel článek BABIČKA SBĚRATELKA. Jelikož moje babička je velmi všestranná, napadlo mě udělat s ní ještě jeden rozhovor. Tentokrát o rodokmenech.

Jak tě napadlo dělat rodokmeny?

Když je člověk dítě, zajímá ho pouze přítomnost. Když dospívá, je pro něj velmi důležitá budoucnost. Teprve ve zralém věku začne člověk přemýšlet o své minulosti, o době, ve které žil. Začíná se o to zajímat hlouběji a hlouběji, zjišťuje plno zajímavých věcí. Tímto způsobem jsem začínala i já.

Na hodně událostí si lidé obvykle vzpomenu u fotografií. Všechno se ale nedá dozvědět za jednu návštěvu, protože každá vzpomínka vyvolává další a další. Každý z vás si to může zkusit. Divili byste se, co vaši předkové vědí! Jak probíhá samotné sestavování rodokmenu? Badatel (člověk sestavující rodokmen) musí pracovat pouze s ověřenými fakty, nikdy ne s vlastními názory a domněnkami. Takový rodokmen má potom cennou historickou hodnotu. Když jsou potřebné údaje pohromadě a domácí archiv přeplněn doklady, dokumenty a starými fotografiemi, sestavím si základní rodokmen, určím profanty, to jsou osoby, pro které rodokmen tvořím. Pak už stačí pouze šikovné vnučky, které mnohaměsíční nimravou práci za pár desítek minut převedou do elektronické podoby. Díky zveřejnění našeho rodokmenu

Ilustrační foto

Kde získáváš informace?

Základem všech informací jsou doklady (např. rodné listy, oddací listy, úmrtní listy, ...). Pokud tyto doklady nejsou k dispozici, musí se pracně vyhledávat v různých archivech a matrikách, pokud jde o velmi staré dokumenty před rokem 1900, musí se vyhledat v badatelně v Moravském zemském archivu. Tyto dokumenty jsou psané „švabachem“ (staré německé písmo). Je také potřeba znát základní latinské výrazy, které bývají v matrikách uváděny. Dalším velmi cenným zdrojem informací jsou rozhovory s nejstaršími členy rodiny i vzdálenými příbuznými.

Jak asi probíhají rozhovory s pamětníky?

Musí to být vždycky v příjemné a přátelské atmosféře. Další důležitá věc je naslouchání.

na internetu (MyHeritage.com) jsme dostali zprávu, že byl nalezen rodokmen se společnými dávnými předky. Díky tomu jsme se dostali ještě hlouběji do historie našeho rodu.

Do jakého roku ses tedy dostala?

Do uveřejnění jsem se dostala k ověřenému údaji z roku 1830. Díky internetu známe svoje předky až do roku 1787, což byla doba Josefa II, který zrušil nevolnictví a zavedl němčinu jako úřední a vyučovací jazyk. Ale hlavně jsem poznala mnoho zajímavých příběhů. Takže, jak říká citát jednoho badatele - Kdo nemá dějiny, nemá identitu.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

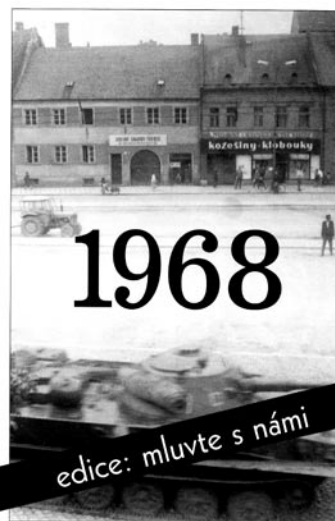
1989

Před dvěma týdny měla naše třída 6. C zjistit něco o fotkách z roku 1989. Dominik Jeřábek získal informace o tom, kdo v roce 1989 vyvěsil na třebíčskou věž naši státní vlajku. Byl to Petr Chmel, obyčejný člověk jako my ostatní. Spolužákův tatínek zase poznal svého středoškolského učitele. Jenže co se vlastně roku 1989 stalo? Výpuklo povstání studentů proti komunismu, ke kterým se posléze přidali i ostatní občané tehdejšího Československa.

V příštím čísle se můžete těšit na dva rozhovory, s Petrem Chmelem a se středoškolským učitelem spolužákova tatínka. Rozhovor bude použit jak do školního časopisu GAG-BEN, tak do právě se chystající knihy o Sametové revoluci. Knížku chystají učitelé dějepisu Milan Zeibert a Pavel Mikoláš. Na knížce se budou podílet i žáci druhého stupně, kteří od svých příbuzných zjistili mnoho zajímavých informací o Sametové revoluci. I my se tedy chystáme do projektu zapojit.

Autor: Michaela Doležalová,
Dominik Jeřábek, VI. C

V nakladatelství BENE již vyšla školní knížka plná osobních vzpomínek starší generace na 21. srpen 1968, jak je zachytili žáci naší školy.

[illegible]

Vítejte u dalšího čísla GAG-BENU!

Psí plemeno, které jsem vám slibovala v minulém čísle, jsem musela z nedostatku času změnit na všem již známého dalmatin-ka.

Takovým malým vtípem je, že vlastním 19 měsíčního anglického kokršpaněla. A tuhle šel za mnou pán, který svému kamarádovi tvrdil, že můj kokřík je čistokrevný labrador. Myslím si, že mezi kokrem a labradorem je přece jen rozdíl.

Kristýna Kazdová, IX. A

Dalmatin

CI standart č. 153, ze dne 14. 4. 1999

Původ: Dalmácie, Chorvatská republika

Patronát: FCI

Užití: Doprovodný pes, rodinný pes, vhodný k výcviku pro různé účely

KLASIFIKACE FCI:

Skupina: 6 – Honiči a barváři

Sekce: 3 – Příbuzná plemena bez pracovní zkoušky

Dalmatin Ich. Enrico Bazzi Raul

Dalmatin byl v dřívějších dobách doprovodný pes kočárů. Je proto vhodný pro velmi aktivní lidi. Je to věrný psí společník vhodný na různé psí sporty, jako je například agility, frisbee. Je to velmi aktivní pes, tudíž v panelovém domě, či v domě, kde se mu nebude nikdo věnovat, by velmi trpěl. Musím také zmínit jednu z velmi známých chovatelských stanic dalmatinů di Zuccheru.

Autor: Kristýna Kazdová, IX. A

Zdroj: Odborná knížka psích plemen + mé znalosti o plemeni.

Falabella

Falabella

Falabella je nejmenší z na světě žijících koní. Je sice malá, ale je velmi inteligentní a krásná.

Neuplatní se však jako jezdecký kůň. Je vhodná jako náhradní sekačka na zahradu a nebo jen tak pro radost.

Výška tohoto mini koníka se pohybuje v rozmezí 70 – 75 cm.

Autor: Kristýna Kazdová, IX. A

Zdroj: znalosti autora o daném plemenu

Víte, že.....

Želva obrovská žije v suchých, skalnatých oblastech Seychelských ostrovů a ostrova Aldabra v Indickém oceánu. Živí se převážně listy, plody a výhonky rostlin, občas i živočišnými zbytky. Délka krunýře dospělé želvy přesahuje 1 m, může vážit až 300 kg a dožívá se prý až 160 let. Dnes je ohrožena vyhynutím.

Želva sloní je největší žijící pozemní druh želvy. Želva sloní může být až 1,2 m dlouhá a dosahuje hmotnosti 200 kg. Tvar krunýře se liší podle poddruhu želvy: některé mají krunýř sedlovitý a v přední části klenutý, což jim umožňuje zvednout hlavu a dosáhnout tak i na vyšší zdroje potravy, jiné mají krunýř klenutý a živí se nižšími rostlinami. Vždy je černě zbarvený. Končetiny jsou robustní, s krátkými prsty. Některé želvy se dožívají více než 100 let.

Želva čtyřprstá patří k často chovaným druhům, avšak nežije v Evropě. Její domov leží na západním okraji Asie. Želvu čtyřprstou lze identifikovat jednak podle takřka okrouhlého karapaxu, jednak podle počtu prstů na nohou, má totiž jen čtyři prsty, které jsou až k drápům srostlé. Hlavní potravou této želvy jsou rostliny, ale také hmyz a dokonce i drobné kůstky. Je to vysloveně pouštní želva, která nesnáší vlhko a chladno.

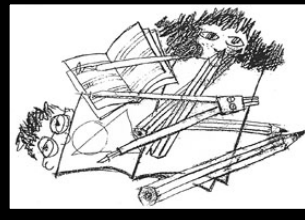

Želva žlutohnědá je býložravá želva vyskytující se od jižní Evropy po Střední východ a v severní Africe. Dosahuje velikosti až 30 cm. Je velmi podobná želvě zelenavé, ale je trochu méně nazelenalá. Tato želva má na okraji karapaxu (vrchní část krunýře) nad ocasem jen jeden štítek, to ji odlišuje od želvy zelenavé. Na stehnech zadních nohou má ostruhy. Nad ocáskem většinou nemá rozdělený nadocasní štítek, který je u jiných druhů želv rozdělen.

V přírodě se páří od září do října. Samice snáší 2 - 12 vajec od dubna do července. Žije v křovinách, na loukách a písčinych dunách.

Autor: Jakub Štěrba, VI. C

Miluji ovčáky

Kamarádka Monča (12 let) má ráda psy, přesněji německé ovčáky. Doma však nemá jen jednoho, ale rovnou čtyři. Proto jsem se rozhodla, že s ní udělám rozhovor o jejich výcviku a péči o ně. Nejdříve však něco o německém ovčákovi.

Německý ovčák

Anglický název: German Shepherd Dog

Země původu: Německo

Použití: Všestranný, pracovní, ovčácký a služební pes

Celkový zjev: Německý ovčák je pes střední velikosti, poněkud obdélníkového formátu, silný a dobře osvalený. Kostí jsou suché a je celkově pevné konstituce.

Povaha: Německý ovčák musí být povahově vyrovnaný, pevných nervů, sebevědomý, absolutně přirozený (s výjimkou vydráždění), zcela dobromyslný, ale pozorný a ovladatelný. Musí mít odvahy, bojovnost a tvrdost, aby byl vhodný jako doprovodný, strážní, služební a pastevecký pes a pes k obraně.

Výška/váha:

Psi - výška 60-65 cm/váha 30-40 kg

Feny - výška 55-60 cm/váha 22/32 kg

Zdroj: www.falca-san.wbs.cz

Rozhovor:

Jak ses ke psům vlastně dostala?

Tatka mi vždy vykládal o vojně, že tam měli německé ovčáky, tak jsem se do nich zamilovala.

Monča se svými nádhernými chlupatými mazlíčky.

Kdy jsi dostala svého prvního psa? Jak se jmenoval?

Svého prvního psa jsem dostala v šesti letech, jmenovala se Edánka, je z chovatelské stanice Bohemia Svratka.

Kterého pejska máš nejraději?

Nejraději mám samozřejmě Edánku, je to můj první pes, ale jinak mám ráda všechny.

Od kolika let/měsíců psi cvičíš k poslušnosti?

K poslušnosti pejsky cvičím od tří měsíců.

Foto: domácí archiv

Chodíš na procházky se všemi pejsky najednou nebo jak to máš rozdělené?

No, v létě chodím se všemi na louky, k rybníkům a řekám, ale v zimě chodím jen s dvěma.

Odměňuješ pejsky za poslušnost? Čím?

Jo, odměňuji za vše, co jim řeknu. Odměňuji je piškoty a když nejsou, tak granulemi, ale ty mi nechťejí mlsouni brát.

Kolik let je tvým pejskům?

Edynce je 6 let, Briggí 3 roky, Easy 2,5 roku, Aronovi 1 rok.

Učíš pejsky nějakým zvláštním kouskům? Kterým?

Jasně, učím je skákání do náruče, na záda, přes nohy, mrtvý pes a plazení.

Cvičíš pejsky doma nebo chodíš na cvičák?

No, s Aronkem jsem začala chodit na cvičák AGILITY a jeho to strašně baví a s ostatními psi ne, ty si cvičím normálně doma.

Jak reaguješ na pejskovu neposlušnost, např. u Arona?

U Arona nejde o žádnou neposlušnost, on je strašně šikovný, ale třeba u Easy, tak u té, když mě neposlechne, tak jí to vysvětlím a pomůžu jí.

S kterým pejskem máš nejvíce práce a s kterým naopak ne?

Nejvíce práce mám s Easy, ne, že by nebyla šikovná, ale je to taková neposeda, a naopak nejméně s Aronkem, je šikovný až, až. Něco ho učím 10 minut a on to umí na celý život.

Autor: Michaela Doležalová, VI. C

!!UPOZORNĚNÍ!!

Pokud jsou na naší škole stejní nadšenci Agility klubu Třebíč jako já, nebo má někdo zájem o začlenění, či jen tak si přijít zacvičit, jste vítáni. Od prosince roku 2009 jsme se s ostatními členy shodli na změnách ve výcviku. Doufáme, že vás nové změny neodradí.

Kristýna Kazdová, IX. A

Atletika - královna sportu,

ve které pro začátečníky úspěch rozjeté kariéry znamená například jen vítězství ve Vánoční laťce pořádané zde na škole.

Atletika je spíše pro sportovce, kteří nemají moc v oblíbenosti například společenské aktivity, či týmové sporty. K úspěchu má každý otevřeno a záleží jen na něm, jestli bude touto cestou pokračovat. K proniknutí do atletických závodů jsou na naší škole již léta zavedené sportovní třídy, které se věnují atletice již od 6. třídy. Přitom ale nárok na tento jednotlivý sport mají žáci již od první třídy. Nemusí být ve sportovce, stačí, když je atletika baví. Když se snažíte vyvinout alespoň malé úsilí. Po dohodě s tělovýchovnými učiteli je možné se dostat k závodům pořádaným v kraji. Na závodech zjistíte, co vás baví nebo co vám jde za disciplínu. Budete soutěžit za TJ Spartak Třebíč a to tak, že ročníky 97 a 98 jsou mladšími žáky a ročníky ještě mladší budou závodit za kategorii nejmladší žactvo. V atletice je mnoho disciplín a jsou rozděleny do hlavních 3 skupin. Jsou to běhy, skoky a vrhy. Někoho baví skákat do výšky, někoho zas běhat sprintem a někoho třeba házet míčkem či vrhat kouli. Je to na vás, kterou disciplínu si vyberete, budete se v ní zlepšovat a můžete dojít například po nějakém roce na mistrovství České republiky a u talentů se mohou objevit

i medaile na krku. Určitě vás trenéři sportovních tříd uvítají s otevřenou náručí a budou se vám věnovat, ale vy sami musíte chtít něčeho dosáhnout.

Takže pokud vás třeba tento článek zaujal, okamžitě se vydejte za jedním z učitelů a ptejte se, jak máte dospět k titulu mistra světa.

Autor: Jiří Sýkora, IX. C

NBA

NBA je americká basketbalová soutěž. Zkratka NBA vznikla z těchto tří slov: national basketball association, česky národní basketbalová asociace. NBA se dělí na západní konferenci a východní konferenci. Každá konference se skládá ze tří divizí po pěti družstvech. Současný název vznikl 1949. Starší se nazýval BAA (americká basketbalová asociace) a vznikla 6. června 1946. Seóna NBA je tvořena způsobem tzv. „každý s každým“. NBA je považována za nejvyšší basketbalovou soutěž na světě. Mezi nejznámější hráče patří např. LeBron James, Shaquille O'Neal, Kobe Bryant...

Mezi nejznámější kluby patří:

Klub Stadion

Los Angeles Lakers Los Angeles, California
Cleveland Cavaliers Cleveland, Ohio
Chicago Bulls Chicago, Illinois
Toronto Raptors Toronto
Boston Celtics Boston

Shaquille - O'Neal

Foto: webové stránky

Malá vánoční laťka

Na ZŠ Benešova se jako každý rok konala Malá vánoční laťka 2009, kterou pořádali žáci sportovních tříd. Do soutěže se zúčastnili žáci 6. a 7. ročníků, mimo soutěž byli žáci z pětek.

A tady jsou výsledky:

Dívky 6. třída

1. Darina Čičáková	6. B	115
2. Michaela Burešová	6. B	110
3. Marie Indráčková	6. B	110

Mimo soutěž :

Petra Jordánová	5. C	120
Hana Patočková	TGM Třebíč	110

Chlapci 6. třída

1. Jakub Míkoláš	6. C	130
2. David Zahrádka	6. C	125
3. Jan Zbránek	6. B	120

Mimo soutěž :

Filip Veškrna	5. C	130
Tomáš Hrbáček	5. C	110

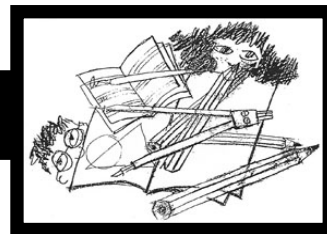
Dívky 7. třída

1. Leona Fialová	7. B	125
2. Klára Böhmová	7. B	125
3. Adéla Jílková	7. B	120

Petr Svoboda

Foto: webové stránky

Chlapci 7. třída

1. Kamil Mrňa	7. B	140
2. Ondřej Dolák	7. B	130
3. Tomáš Kotrba	7. B	120

Ředitel soutěže: Josef Vomela
Hlavní rozhodčí: Pavel Mikoláš
Technický činovník: Jan Vaněk

Velká vánoční laťka

Dne 17. prosince 2009 se Velké velí-
konoční laťky zúčastnilo 22 závodníků.

Žákyně 8. - 9. třída

1. Kateřina Sylvestrová	8. B	130
2. Andrea Frúhaufová	8. B	125
3. Kristýna Kosmáková	8. B	105
4. Barbora Homolková	8. B	105
5. Jana Attasková	8. B	105

Žáci 8. - 9. třída

1. Jiří Sýkora	9. C	180
2. David Kroupa	9. B	160
3. Vojtěch Musil	9. B	155
4. Andrej Mitchell	9. B	155
5. Jiří Mařík	8. B	145

Organizátoři a rozhodčí závodu: J. Vomela
P. Svoboda

Budoucí prvňáčci bojovali o klíček k pevnosti „Školáček“

TERMÍN: konec listopadu 2009

URČENO: pro žáky z okolních mateřských
škol a pro pomocníky ze čtvrtých a pátých
tříd

PŘÍPRAVA: L. Stejskalová, D. Kuthan,
žáci IV. B

MÍSTO: tělocvična

V rámci projektu Spolupráce s
mateřskými školami proběhla v naší tělocvič-
ně již tradiční sportovní akce s názvem „KLÍ-
ČEK K PEVNOSTI ŠKOLÁČEK“.

Na budoucí žáky prvních tříd čeka-
lo na jedenáct různě sestavených překážek.
Ty byly postaveny z nářadí a náčiní patřící k
výbavě tělocvičny. Za pomoci žáků ze čtvrtých
a pátých tříd zdolávali malí školáčky hravou
formou jednu překážku za druhou. Za zdolání
každé překážky získali vždy po jednom klíč-
ku. Ty, po absolvování všech nástrah, směnili
za sladkou odměnu, diplom a klíček na krk.

já tam dosáhnou!

Foto: David Kuthan

Veškerá cvičení, která si mohli vyzkoušet, se všem líbila.

Je třeba podotknout, že s obratností a šikovností na tom předškoláčky nejsou tak špatně,
za což zcela určitě patří dík i kolegyním z MŠ.

Tak opět za rok.

A já tam vylezu!

Foto: David Kuthan

PC

1.1

V této části si napíšeme o bezpečném internetu. Uvedu zde několik pravidel, která by měl správný uživatel internetu dodržovat.

1. Nikdy nezveřejňuj svou e-mailovou adresu lidem, kterým nevěříš.
2. Nikdy nedávej svou fotografii nebo cokoli ze svého soukromí na internet. Dá se to snadno zneužít!
3. Nikdy si nedomlouvej schůzku s někým, pokud to neví jeden z tvých rodičů.
4. Nesmíš poškodit jinou osobu zveřejněním jeho fotografie či jiné věci na internetu.
5. Neporušuj autorská práva. Pokud někdo někde zveřejní fotku, nejdřív se zeptej, jestli ji můžeš okopírovat na nějaké fórum či blog.
6. Chovej se jako v reálném životě (eticky).
7. Respektuj soukromí druhých, pokud o něčem nechce mluvit, nenuť ho.
8. Nepiš sprosté věci na stránky, ani tam, kde mluví sprostě každý.
9. Měj ohledy na nevědomosti jiných, taky jsi někdy začínal a nic jsi nevěděl!
10. Nedělej si ostudu, zkontroluj si po sobě pravopis, chyby atd.

1.2

Jak vytvořit webové stránky dvěma způsoby:

1. Pomocí tvořiče stránek na internetu (ZADARMO):

Tento způsob je velmi snadný, využívají jej k zakládání stránek obvykle děti (8-15 let), tudíž nemůžeme počítat s extra návštěvností, vzhledem a kvalitou stránek. Pro tento způsob tvorby stránek je vytvořena doména typu www.xxxxxx.xxx.cz, a protože za vaší doménou je reklama ([Neco.xxx\[reklama\].cz](http://Neco.xxx[reklama].cz)), je tato služba plně zadarmo, ovšem samozřejmě vám může provozovatel nabídnout, že můžete přejít na doménu www.xxxxxx.cz, avšak tento způsob je již placený, ale obtížnost nastavení webových stránek je stále velice lehká. Nedoporučuji však zakládat spousty webů, protože budete zbytečně přetěžovat systém a provozovatel tohoto programu vás zablokuje a vaše stránky zruší. Tudíž pokud už chcete mít vlastní web, třeba o vašem zvířátku, o vaší partě nebo vlastním

kroužku.... tak si zde web založte, ale pokud chcete nějaký vysoce navštěvovaný web, tak si musíte web zaplatit a pracovat na něm a už vám nebude stačit pouhé klikání myši a psaní pár slovíček, avšak budete se muset naučit formáty XHTML, HTML, CSS atd., zkrátka programovací jazyky. Ostatně se o tomto způsobu dozvíte v druhé části tohoto článku.

Veškeré webové stránky programů zadarmo: webgarden.cz, websnadno.cz, estranky.cz, blog.cz, svet-stranek.cz, vizitkyzdarma.cz, webnode.cz

PC RÁDCE DOPORUČUJE: Doporučuji udělat web přes www.websnadno.cz, jelikož si myslím, že je to největší kvalita zadarmo.

2. Pomocí kódovacích jazyků (PLACENÝ ZPŮSOB)

Tento způsob už je velmi těžký, tudíž jej nedoporučuji dětem mladším 15 let, protože se musíte naučit kódovací jazyky nebo si musíte objednat programátora a grafika, což se pohybuje v tisícovkách korun, takže tento způsob využívají hlavně firmy, kluby, kroužky nebo také webové prezentace programátorů nebo grafiků, kde ukazují svoje reference a nabízejí svoje služby.... Ostatně, můj brácha je taky programátor a má svůj web, kde ukazuje svoje reference (www.ondrejspulak.cz). Pokud vám tato web stránka nejde načíst je to z důvodu, že třeba nezaplatil doménu :-D (nebo pracuje...). Hlavní výhodou tohoto způsobu je, že vám web nemůžou ukrást (nemáte heslo, ale systém pracuje na poznání vašeho IP) a nemůže vás nikdo zrušit, maximálně vás vyzvou k zaplacení, ale pokud nezaplatíte do dvou měsíců, tak vám stránku nezaplatí, tak vám web vrátí a veškerý obsah, co tam byl, tam zůstane.

Autor: Petr Glaser, Adam Špulák, VII. B

RC modely

Dnes vás opět vítám u dalšího článku RC vrtulníky. Dnes si povíme o jednom RC letadle a jednom vrtulníku. Já vím, je to takový nezvyk, ale to je novinka tohoto seriálu. Příště se bude jmenovat článek RC modely a budu psát o různých věcech na dálkové ovládání.

RC letadlo Leo 451C

O tomto letadle jsem se rozhodl napsat kvůli tomu, že toto RC letadlo mám. Ze začátku jsem se těšil, až budu létat, jenže já

jsem toto letadlo dostal na narozeniny. A to v listopadu, když už byl sníh. Takže jsem si musel počkat na léto.

Specifikace

- LED světla pro lítání pro noc, ze spodní je LED červená
- Dosah 100m
- Nabíječka je integrovaná v ovladači
- Trup z odolného materiálu EPP
- Doba nabíjení cca 15 min.
- Doba letu cca 10 min.

Hodnocení: *****

Toto letadlo je dobré, ale má krátkou dobu letu. Horší je, že potřebujete k létání velký prostor bez stromů, keřů, apod. Je vyráběno z odolného materiálu EPP. Na první pohled vypadá, že je z polystyrenu, ale tak to není. Takže je vhodný pro začátečníky.

RC vrtulník Schweizer 300

Tento RC vrtulník Schweizer 300 není moc vhodný pro začátečníky. Není vyrobený z odolného materiálu EPP. Ale je zde stabilizátor letu, který napomáhá tomu, aby vám nespádl.

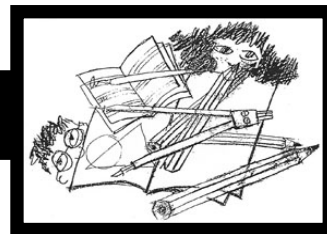
Specifikace

- Stabilizátor letu
- Odlehčená konstrukce
- Pogumované vrtule, která tlumí poškození
- Dosah vysílačky: 200m
- Max. vzletová výška: 40m
- Max. rychlost: 25 km/h

Hodnocení: *****

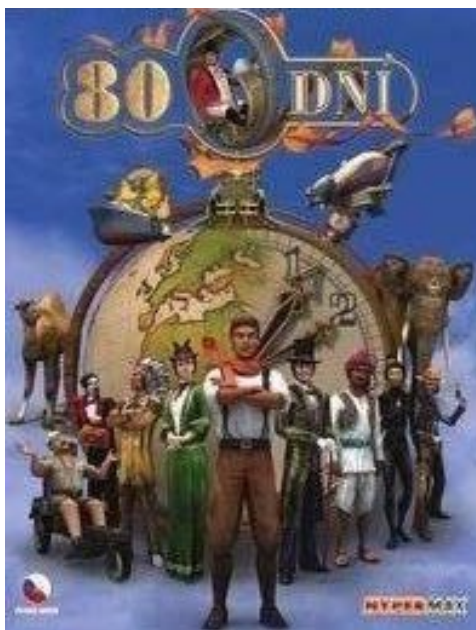
Autor: Lukáš Abrahám, VI. C

Hra Cesta kolem světa za 80 dní

Hra má dobrou grafiku a je lehká na ovládání (ale po chvíli hraní vás začnou bolet prsty z nekončícího mačkání Shift, jinak totiž chodíte pomalu a trvá dlouho, než se někam dostanete). Ovšem pak vás začíná nudit nekonečné opakování typů postav. Hra je ztvárněná v typu RPG. Také musím podotknout to, že dlouho trvá ukládání. Ale víc vám toho už nefeknu.

!!!Stáhněte si demo na <http://www.porse.cz> a do vyhledávače napište: 80 days a objeví se vám demo. Rozhodně si ho stáhněte!!!

Tom Clancie H.A.W.X.

Tato hra je pro ty, co mají rádi simulátory a letadla. Jak je už zvykem u Toma Clancie i tato hra je akční, ale liší se od ostatních tím, že tady neběháte s pistolkou po place, ale lítáte letadlem. Výrobce řekl - konec krvavým přestřelkám. A tak teď tady máme Toma Clancie jako pilota stíhačky. A tak tady je super nej hra.

Autor: Michal Vala, V. A

Doba ledová 3: Úsvit dinosaurů

Ve známém animovaném filmu, který jste mohli zhlédnout v kinech, jste viděli, jak se mamut Menny s mamutí Elie a dalšími jejich kamarády z doby ledové propadli do jeskyně, kde se nalézalo druhohorní klima. Zažili mnoho dobrodružství. Seznámili se s novým kamarádem, který jim několikrát zachránil život, Elie se narodila malá mamutice Broskvička, krysoveverčák Scrat si našel manželku, a mnoho dalšího.

Autor: Martin Kobylka, V. B

Záhadná bouřka

Fantastická povídka

Jmenuji se Hillary a je mi šestnáct let. Bydlím ve městě, kde je pořád chladno, větrno a deštivo. Velké bouřky u nás nebývají neobvyklé, ale takovou, jaká byla onoho dne, nikdo nepamatoval. Toho rána mě máma poslala do sklepa pro kompot. Do sklepa jsem moc často nechodila, a proto mi chvíli trvalo, než jsem ho našla. Když jsem šla po schodech nahoru, uslyšela jsem silné zahřmění. Otevřela jsem dveře od kuchyně a máma nikde. Prohledala jsem celý dům, ale po mých rodičích ani stopy.

V lijáku jsem vyběhla na ulici a tam nebyla ani noha. Vtrhla jsem k sousedům, do supermarketu, na poštu, ale nikde nikdo. Zoufalá jsem se vrátila domů a volala mámě, ale ta mi to nebrala. Zkoušela jsem policii, hasiče, školu, nic. Až přestalo pršet, šla jsem prohledat celé město znovu. Bylo to, jako kdyby se najednou všichni propadli do země. Byla jsem úplně sama a nevěděla, co mám dělat. Když jsem se konečně prokousala celým dnem až k večeru, šla jsem bezmocná spát.

Ráno jsem se probudila a všechno bylo jako dřív. Máma dole v kuchyni chystala snídani, táta si četl noviny, lidé na ulici chodili do obchodu, na poštu a naše sousedka na mě mávala z okna. Ptala jsem se mamky, kde všichni byli a proč mi o tom neřekli, ale ona o ničem nevěděla. Jako by se vůbec nic nestalo. Když jsem tuto odpověď dostala asi od deseti lidí, usoudila jsem, že to byl jen zlý sen. Oddechla jsem si a šla se nashítat. Než jsem došla do kuchyně znovu silně zahřmělo a

Autor: Alexandra Kubičková, VIII. C

Létám?

Fantastická povídka

Jednou jsem byla na návštěvě u babičky. Chodila jsem tak do třetí třídy. Babička má v obýváku velkou stěnu až ke stropu. V nejhornější policice má vystaveného porcelánového andílka. Vždycky, když jsem u babičky, tak si s ním v duchu povídám. Ráda bych si ho vzala do ruky, ale babička mi to nikdy nedovolila.

Babička mi řekla, že jde ještě do lékárny, jestli prý chce jít s ní, nebo jestli na ni počkám. Chtěla jsem být s andílkem sama, takže jsem zůstala doma. Začala jsem přemýšlet, jak se k andílkovi dostanu. Donesla jsem si židli z kuchyně, ale bylo to ještě pořád vysoko. Měla jsem strach, že když postavím ještě něco na židli, tak spadnu. Ty to máš dobrý andělíčku, ty máš křídla a co mám já? A andílek odpověděl: „Ruce.“ Mávat rukama je přeci blbost, řekla jsem si v duchu, a vůbec jsem se nedivila, že andílek mluví. Co kdybych se opřela o vzduch? Zůstala jsem stát na místě. Zavřela jsem oči, nechala ruce u těla a jen jsem otočila dlaně proti zemi. Cítila jsem, že to trochu brní a pálí. Najednou jsem cítila, že stoupám nahoru. Pomalu jsem otevřela oči a podívala jsem se dolů. Viděla jsem pod sebou jen koberec a nohy, jak mi visí dolů. Lekla jsem se a v tu ránu jsem dopadla na zem.

To je super! Ještě jednou, ještě jednou, prosím! Ale už to nešlo, ať jsem se snažila, jak chtěla. Najednou andílek řekl:

„Soustřed' se jen na ruce, na zem a na mě, pak to půjde.“ Poslechla jsem ho a vzlétla jsem za ním. Rychle jsem ho vzala do ruky a prudce jsem dopadla dolů na nohy. Postavila jsem ho na stůl a zkusila jsem to znovu. Musím to natrénovat, než přijde babička domů. Musím tam andílka zase vrátit. Ale už mi to nešlo, byla jsem moc unavená. Začala jsem se třást, tak jsem rychle otevřela oči a přede mnou stála babička a divila se, že jsem usnula. Pak si všimla židle z kuchyně a andílka na stole a strašně se rozzlobila, že jsem lezla po výškách.

Dodnes nevím, jestli to byl jenom sen, nebo jsem se opravdu vznesla do výšky. Na ten pocit nikdy nezapomenu.

Autor: Eva Maloňová, VIII. C

Líbí se vám příběhy plné neuvěřitelných záhad? Najdete je na stránkách našeho časopisu! Čtěte!!!

Podzim a zima našima očima

Je sychravo a mlha. Příroda se pomalu ukládá k zimnímu spánku. Listí se zbarvuje do červena, oranžova, žluta, hněda, odívá se do barevného obleku. Stěhovaví ptáci odlétají do teplých krajín. Ostatní ptáci a různá zvířata se připravuje na zimu. Veverky si dělají velkou zásobu různých druhů oříšků. Srnky, zajáci a divoká prasata se snaží co nejvíce vykrmit, aby měli na zimu hodně tuku. Jiná zvířata, třeba medvěd hnědý, spí až do jara. Na podzim se také sklízí hrozny, jablka, hrušky, švestky, kukuřice, ořechy a zelenina. Pole se zorají, zahrádky se zryjí a připraví se na zimu. V lesích jsou krmítka pro srnky, jeleny, zajíce a jinou zvířata. V lidských obydlích se začínají objevovat různá krmítka pro ptáčky. Podzim bych přirovnala k jednomu festivalu barev.

V zimě často padá sníh. Celá krajina je pokryta bílými vločkami. Na našich zahrádkách vyrůstají různě velké sněhuláci. Kosi, vrabci a sýkorky vyhledávají u našich příbytků krmítka, aby se mohli nazobávat. Lesní zvířata má připravenou potravu v krmelcích. Různá zvířata spí ve svých doupatech celou zimu, například medvěd hnědý. My děti se na zimu těšíme. Stavíme sněhuláky, lyžujeme, sáňkujeme a bobujeme. Když zamrznou rybníky jdeme bruslit. Zimu máme rádi, ale těšíme se na jaro.

Autor: Nikola Švecová, V. A

Je podzim. Venku už není takové teplo jako dřív. Příroda hýří barvami, žlutou, oranžovou, hnědou, tmavě zelenou a bílou. Když jdeme za babičkou, pole jsou černá, studená, vyschlá, pustá a prázdná. Jedeme na Slovensko, je tam větší teplo, ale není to moc velký rozdíl. Pole, příroda krajina je skoro stejná. Na polích to vypadá, jako by vybuchla sopka. Jsou holá, studená a prázdná. Někde na poli je ještě pár kopečků cukrové řepy. Venku je to vyschlé, jak když život zmizne. Podzim je zajímavý, a proto je docela hezký. Nálada je divná.

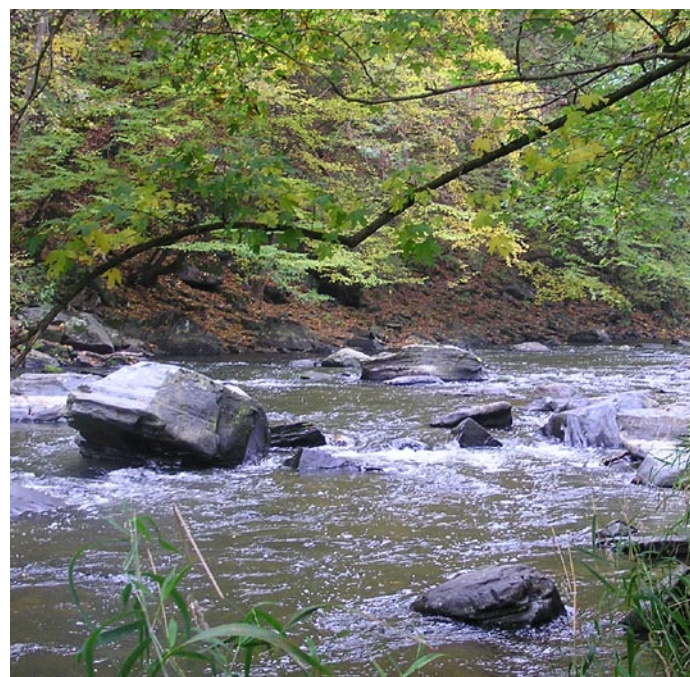
Je zima. Sněhu plno, zima láká postavit si sněhuláka. Sporty se střídají jeden za druhým a nikdo neví, který má vyzkoušet dřív. Krajina je bílá jako sníh, kdo se koukne, jako by ztichl. Z jihu fouká, ze severu taky, na nebi se objevily těžké sněhové mraky. Na Vánoce se těšíme, cukroví i stromček zdobíme.

Autor: Michaela Prvákova, V. A

Zima na horách.

Foto: Josef Chlupáček

Podzim na Oslavě.

Foto: Josef Chlupáček

Na podzim se listí na stromech začíná barvit různými barvami, hnědou, žlutou, oranžovou, červenou, potom listí opadá. Zraje šípky, ze kterých se dělá léčivý čaj. Podzim je přechod z léta do zimy, také se mění čas z letního na zimní. V zahrádkách kvetou jiriny a astry, někteří ptáci odlétají do teplých krajín, dozrávají jablka, hrušky a švestky. Ve vinohradech se sklízí víno, na polích brambory, řepa a kukuřice. Děti pouštějí draky, v září začíná školní rok. Na podzim bývá sychravé počasí, prší, jsou mlhy, slunce už nesvíti tak silně jako v létě. Na konci podzimu už začíná být mráz a padá první sníh. Příroda se připravuje na dlouhý zimní spánek stejně jako některá ptáčka.

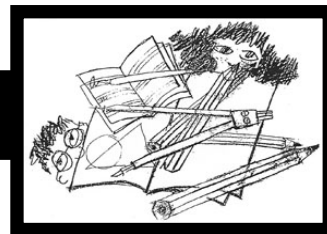
V zimě hodně mrzne a padá sníh. Děti stavějí sněhuláky, koulují se, sáňkují a bruslí. Někteří lidé jezdí lyžovat na hory, v prosinci jsou Vánoce a vánoční prázdniny, také začíná nový rok a koncem ledna končí první pololetí a začíná druhé. Některá zvířata spí zimním spánkem (například jezevci a medvědi) a do krmítek přilétají hladoví ptáci, kteří neodletěli do teplých krajín. Srnky jedí seno z krmelců a listnaté stromy jsou holé. Na stromech a drátech elektrického vedení je jinovatka. Všechno je čistě bílé a tiché.

Autor: Terezie Plucarová, V. A

Na podzim se začíná brzy stmívat. Někteří ptáci už odletěli na jih. Jiná zvířata zalézají do nor a jeskyní, kde uléhají k zimnímu spánku. Listí na stromech opadá. I doma zavíráme okna a začínáme topit.

Zima je bílá. Mráz maluje na oknech nádherné obrázky. Zima je bílá jako kopce šlehačky. V zimě se dá venku užít hodně legrace, stavíme sněhuláky, sáňkujeme, bobujeme, koulujeme se. Zima je moje nejoblíbenější roční období. V zimě se sype ptáčkům zmrzlina, v lese se dá zvířátkům do korytka seno, tráva, kaštiny, žaludy, sůl, bukvice. Na naší škole probíhá na podzim sběr kaštanů pro zvířata na zimu.

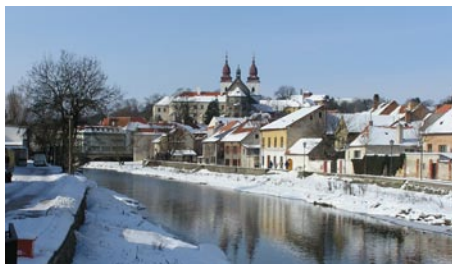
Autor: Patrik Povolný, V. A

Zajímavý podzim

Venku je sychravo,
vůbec se mi tam nechtělo.
Jediné, co mě ven táhne, je,
jak krásně tam listí žlutne.
Červená, hnědá, žlutá,
ta tě okouzlí a spoutá.
Podzim je barevný a přitom bledý,
když květy kvetou a najednou umrzají.
Zvířata se chystají na zimu,
potravu si nosí domů.
A my sklízíme ovoce,
už se nekoupeme v potoce.
Vítr fouká a my draka pouštíme
a s radostí na něj hledíme.
Na zahradě je jenom trochu zeleniny,
nenesu na tom ani trochu viny,
ale přesto je mi to líto
a těším se, až zase bude léto.

Autor: Anna Machátová, V. A

Bílá zima

Venku sněží.
Po ledu se stěží běží,
i když běžíš bez obtíží.
Bobujeme, sáňkujeme
a na horách lyžujeme.
Náhle na mě přišel chlad,
jak kdyby na mě sníl spad.
Je mi děsná zima,
asi to bude omrzlina.
Do postele si vlez
a nikdy odtud nevylezu.
Asi mám anginu,
nebudu jíst zmrzlinu.
Venku je bílo,
nic nás doma nebavilo.
Na Vánoce se těšíme,
cukroví baštíme
a dárečky balíme.
Na zvonění čekáme,
pak ke stromečku spěcháme.
Vánoce jsou radostné,
když venku to svítí bělostně.
Škoda, že byly Vánoce na blátě,
chtěla jsem, aby byly v bílém kabátě.

Autor: Anna Machátová, V. A

Jak jsem psala povídku Fantastická povídka

Nenapiši nic. Ani větu. Situace začíná být naprosto zoufalá, již třetí den mě vůbec nic nenapadá. Všechno začalo tím, že jsme ve škole dostali úkol napsat slohovou práci, vypravování na libovolné téma. V té chvíli jsem si řekla - není problém, hned mě napadlo několik vhodných témat. Jak jsem ale přišla domů, najednou v hlavě prázdnost. Nevadí, říkala jsem si, času dost. Jenomže teď najednou moc času nezbývá...

Původně jsem chtěla psát o našem dobrodružství, které jsme prožili o letošních prázdninách. S tatínkem jsme si řekli, že už máme dost přelidněných pláží, a tak raději utečeme někam jinam mimo civilizaci, kde bude klid. S tím klidem to byla trochu iluze, protože se moje mladší sestra Lenka rozhodla, že popluje s námi.

Vypůjčili jsme si gumový motorový člun, tatínek se povýšil na kapitána a vyrazili jsme na protilehlý ostrůvek vzdálený asi 6 kilometrů. Tam jsme si užívali moře, sluníčko a hlavně klid.

Když jsme k večeru vypluli zpět, uvědomili jsme si, že nám do té doby zakrývaly stromy. Tmavou, hrozivou hradbu mraků, ve které se občas zablesklo. Tatínek zvýšil rychlost a blížící se bouřce jsme úspěšně unikali. Když v tom nám najednou vypnul motor. A nejde nastartovat. Asi došel benzin. A bouřka nás začínala dohánět. Náš kapitán a já jsme se chopili vesel. Vtom se před námi objevila velká tmavá ploutev. Žralok, napadlo nás. Snad nám ve člunu neublíží. Objevila se další trojúhelníková ploutev! Je jich tady víc! Najednou se vymrštili z vln, elegantním obloučkem zas do nich zajeli. Delfini! Oddechli jsme si.

Byli jsme přímo uprostřed skupiny delfinů, která kolen nás skákala, plavala a vůbec se vřelí předváděla. Zázitek!

Protože bouřka se neustále přibližovala, museli jsme se opět opřít do vesel. Delfini, jako by nám dodali nových sil, zakrátko jsme dorazili k molu a utkali do bezpečí našeho apartmánu. Všechno dobře dopadlo.

Ale tohle přece nemohu psát, koho by to zajímalo. A tak jak jsem řekla na začátku, nenapišu nic, ani slovo.

Autor: Aneta Trhanová, VIII. C

V mém srdci žiješ navždy

Jmenuji se Maki a na tenhle příběh, co začal v mých čtrnácti letech, vždycky ráda vzpomínám...mívala jsem kočku jménem Majko, měla jsem ji strašně ráda. Jednoho dne Majko zmizela. Nikde jsem ji nemohla najít, strašně mě to trápilo.

Byl to právě měsíc, co se ztratila, když jsem vyšla před dům a u blízkého lesa něco bylo. „Majko!“ vykřikla jsem a rozběhla se k ní. Klekla jsem si na zem a vzala ji do náruče. Najednou se mě zmocnil divný pocit. Úzkost. Pomalu jsem zvedla hlavu. Proti mně stála vlčice. Hodnou chvíli jsme na sebe koukaly. Najednou mě chytla za nohavici a táhla do lesa. Sice mi bylo čtrnáct, ale byla jsem

dost drobná. Uprostřed lesa mě vtáhla do nory. Až tehdy jsem pochopila, že to není obyčejná vlčice. Slyšela jsem její hlas, mluvila ke mně. „Vy...lidé... proradní dvounozí tvorové...vy si dovolujete říkat si páni tvorstva?“ vyštěkla po mně, vlčí zuby jsem měla těsně před obličejem. „Co se bojíš? Já mám větší důvod bát se tebe,“ otočila se ke mně bokem. Uviděla jsem krvavou ránu mezi žebry zvířete. „Co se ti stalo?“ zeptala jsem se tiše. „Pytlák. Jde po mně už dlouho, zabil mi čtyři štěňata. A teď kvůli němu umírám i já...myslíš, že ho zajímalo, že tu po mně zbude ještě jedno mládě, které bez matky zemře?“ Čumák zavrtala do srsti malého vlka. Z rány jí vytékala krev. „Potkala jsem Majko, nemohla najít cestu domů. Měsíc žila se mnou a já jí pomáhala přežít. Dneska mě střelil pytlák a tvoje kočka mi o tobě řekla. Že ty se o mého Sasuho postaráš,“ vlčice ztěžka dýchala. „Já ale nevím, jak se starat o vlka...“ srdce mi bušilo jako o závod, „zachraň ho, prosím,“ klesla k zemi a oči se jí zavřely. Zemřela. „Udělám všechno, co bude v mých silách,“ položila jsem jí ruku na nehybné tělo. Podívala jsem se na Sasuho. Vzala jsem ho do náruče a vylezla z nory, venku jsem ho položila do trávy vedle sedící Majko. Zaspávala jsem noru. Po tvářích mi tekly velké slzy. Z dříve šťastného domova vlčice a jejích štěňat se stává hrob starostlivé matky. „Ať je ti země lehká,“ zašeptala jsem, když byla nora zasypána.

„Majko, ukaž mi cestu z lesa,“ řekla jsem a vzala Sasuho do náruče. Moje kočička šla neomylně a za chvíli jsme byli doma. Rodičům jsem o svém vlčím svěťenci pochopitelně neřekla, starala jsem se o něj sama, hrála si s ním, krmila ho...on a Majko byli moji nejlepší přátelé. Bylo tomu tak celé tři roky...než Sasu dospěl. Stal se z něj velký, pěkný a silný vlk. Rozhodl se odejít, chápala jsem to, i když mi to bylo líto. Vlk je divoké zvíře, a proto se chtěl vrátit do přírody. Bylo mi sedmnáct let, když jsem se loučila s věrným přítelem. Po nocích jsem ho slyšela výt a vzpomínala na krásné chvíle s ním a s Majko. Ano, vždyť mám ještě Majko...uvědomila jsem si.

O 10 LET POZDĚJI

Je mi 27, jsem vdaná a mám dvě děti. Chlapečka jménem Naru a holčičku Saku, jsou to dvojčátka a je jim šest let. Žijeme v rodinném domku, stále v té samé vesnici, kde jsem se narodila. Majko je už pár let mrtvá, hodně jsem to obřečela. Oba mí tehdejší nejlepší přátelé jsou pryč. Sasuho jsem neviděla od té doby, co odešel, byla jsem smířená s tím, že ho už nikdy neuvidím.

Jednoho dne jsem žehlila prádlo a děti si hrály na dvoře. „Mami! Mami!“ ozval se zvenku Naru, „Co se děje?“ zeptala jsem se. „Pomoc! Mami, mami, je tu vlk!“ volala Saku. Vyběhla jsem ven, plná naděje...„Sasu?“ podívala jsem se na statného vlčího samce. On se ke mně rozběhl a skočil mi do náruče. Nebyla jsem žádné lamželezo, takže mě povalil na zem. Olizoval mi obličej a já jsem ho drbala za ušima. „Sasu...vítejte zpátky,“ řekla jsem mu šťastně. Můj přítel se vrátil a zůstal u nás doma, kde také dožil. Nikdy na něj a ani na Majko nezapomenu, protože v mém srdci budou oba žít navždy.

Autor: Lucie Novotná, VIII. C

SCHUICHI SHINDOU je devatenáctiletý nadějný zpěvák, co má poslední dobou tak trochu problémy se životem. Jeho výstřední styl vyznačují jeho růžové vlasy. Díky nim ho poznáme na míle daleko. Také jeho krásné modré oči se vám musí hned zalíbit. Z věčných problémů ho často dostává jeho věrný kamarád Hiroshi, řečený Hiro. A ten největší problém právě je ona zakázaná láska ke spisovateli, jemuž by Schuichi mohl zničit pověst a hlavně život.

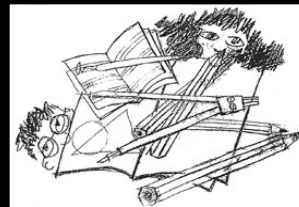

EIRI YUKI je slavný spisovatel píšící romány pro ženy a je pro ně úplnou star. Jeho blondátá hříva lze však většinou vidět jen u něj doma, kde píše, píše a píše. Má nepříjemný zlozvyk, a to, že kouří. Když se objeví mladý zpěvák Bad Luck, nechce si připustit, že by něco měl s klukem, a proto radši dělá, že Schuichiho jen trpí vedle sebe a zdá se, že tam ani žádná láska není...

Nemaluji jen tohle anime, ale připravuji i další, a to třeba Naruta, Death note, či přemýšlím o svém vlastním. Chtěla bych vás také začít učit si něco namalovat v manga stylu. Hned příště se můžete těšit na očička a výrazy obličejků. Věřím, že manga dokáže zaujmout a že se začnou mezi námi volně pohybovat další OTAKU (lidé, co se zajímají o mangu a anime).

Těším se zase na příště.

Vaše Jana Slámová

Autor: Jana Slámová, VIII. C

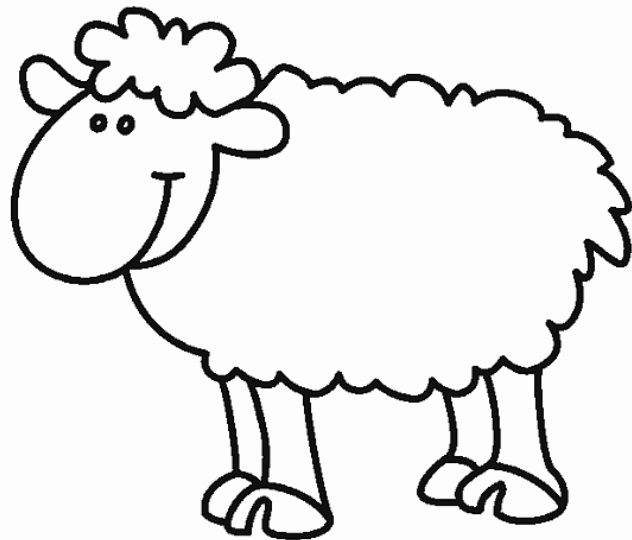
Naším nejmenším

Prvňáčci, učte se s námi anglicky!

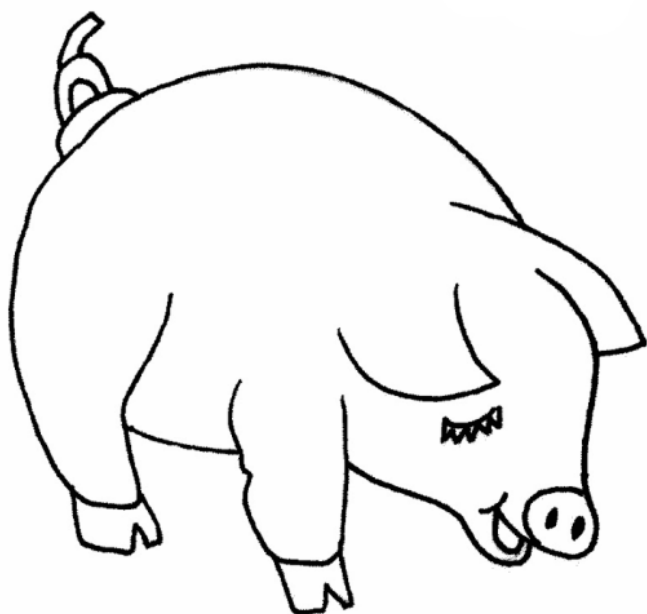
Pojmenujte zvířátka, doplňte jejich anglické názvy a pak si je vymalujte!

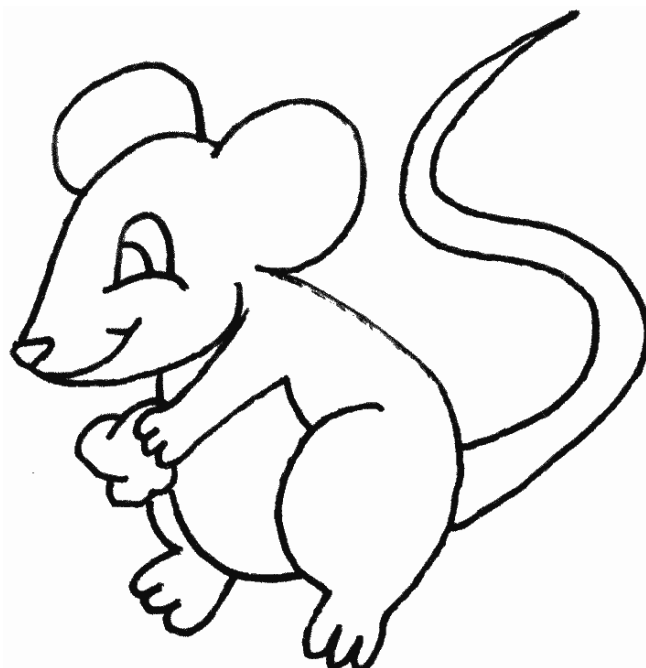
H - - - E

S - - - P

P - G

M - - - E